

Eva Handest.
Psykolog på poliklinikken på Rogaland psykiatriske sjukehus og driver i tillegg privat praksis. Utdannet psykolog, sexolog og sykepleier.

Henrik Bjørshol.
Klinisk sosionom på Psykiatrisk poliklinikk Sandnes. Utdannet sosionom og familierapeut.

Ingenting å snakke om

Kjære Eva og Henrik!

Vi er et ektepar som bodde sammen i over 10 år før vi giftet oss for et par år siden. Vi er snaut 40 begge to. Vi har ingen barn. Ikke fordi vi ikke har villet ha, vi har forsøkt prøverør og det hele for noen år siden uten å lykkes.

Vi er svært opptatt begge to, han i jobben sin, hvor han er ute og reiser flere dager hver uke og jeg med en kombinasjon av jobbing og fritidsaktiviteter.

I ferier, feks. julen, oppdager vi at vi har ingenting å snakke om. Vi har funnet ut av vi gjør lite sammen, og også lite og ingenting sammen med andre venner. Er dette normalt i forhold? Er det normalt at ektefeller alltid har felles interesser og derfor har mye å snakke om, eller er det helst unger og plikter ektepar snakker om?

Vi er flinke til å diskutere problemer saklig og rolig når de dukker opp. Og dette er et tema som har vært oppe mange ganger i vårt forhold, og hver gang bestemmer vi oss for at jo, vi må gjøre mer sammen og også forsøke å få med venner på forskjellige ting. Men vi klarer ikke gjøre noe med det. De få vennene vi har, har barn og kan ikke gjøre ting på sparket.

Vi prøver, men får det ikke til. Og spørsmålet er kort og godt om vi da bør gå fra hverandre, eller om vi bør søke ekspertråd hos en familierådgiver. Er der håp for oss? Vi er fremdeles glad i hverandre. Hva gjør vi? Bør vi gå fra hverandre? Akkurat nå vurderer vi skilsmisse.

Hilsen meg.

Kjære deg!

Vi blir fylt av en viss undring når du forteller at dere er glad i hverandre, og overveier skilsmisse. Brevet ditt tyder på at du kjenner på fortvilelse, fastlåshet og oppgitthet. Hvordan få gjenopprettet kontakten, fellesskapet? Hvor ble det av gnisten og lidenskapen?

Å gjennomgå prosessen fra å ønske barn, til å oppdage at det ikke er mulig å få til uten hjelp, for så å gjennomgå prøverørsforsøk, og så til slutt måtte gi opp, er en stor belastning. På flere måter. Drømmer og håp kommer og for-

svinner, kropp og psyke utsettes for store påkjenninger.

Som par ønsker vi ofte å beskytte hverandre, ikke anklage og bebreide. Derfor holder vi ofte vår fortvilelse og vårt sinne for oss selv. I tillegg påvirkes forholdet av en periode hvor seksualiteten i den grad er knyttet til temperaturmåling, håp, fortvilelse og nye forsøk. Dette kan påvirke den glød og gnist det er mellom partnerne.

Det er viktig å se på hva som knyttet oss sammen i et parforhold. Ganske naturlig får barn en sammenknyttende funksjon. Problemer og konflikter løses, det vekkes sterke, kjærlige omsorgsfølelser. Barn er dog ikke hele grunnlaget for parets fellesskap.

”

«Det er viktig å se på hva som knyttet oss sammen i et parforhold»

”

I parforhold gir vi uttrykk for såvel vår egen som den felles identitet. Vi er et vi og et jeg. På den måten utvikles forskjeller og likheter. Dette gir mulighet for fordypelse, nysgjerrighet, forståelse og utvidelse av vårt syn på oss selv, den andre, og dermed et videre grunnlag for fellesidentiteten. Å gi rom for disse spenningene og likhetene kan gi rom for to selvstendige individer, med hver sin mystikk og originalitet. Å åpne for forskjeller kan utvikle, gi fornyelse og glød i parforholdet. Parforholdet rommer også et kameratskap, å kunne dele interesser, jobb og hverdag, leve i solidaritet med hverandre.

Din beskrivelse av julen er gjenkjennelig. Hva gjør vi når vi opplever at det ikke er noe å snakke om? Finner vi noe utenfor oss som par, noe mellom oss, eller noe hos de to individuelle personer? Vanskelig blir det hvis møtet mellom de to må ha sitt grunnlag i andre

mennesker, noe utenfor paret. Møtet mellom to mennesker er ofte uventet, det er avslørende, åpnende, fengslende, trygt, og det vekker nysgjerrighet. En gnist blir slått og vi ønsker å oppleve denne kontakt igjen og igjen for å fortsette på noe vi hadde begynt på. To livsløp som møtes, to skjebner som finner sammen.

Hverdagen med tiden fra hverandre kan virke hemmende på forholdet. Du er inne på å få nye opplevelser, nye kvaliteter inn i forholdet deres, og at dere ikke har fått dette til. Hva som hindrer dere, er ikke lett å vite, men det vil alltid være slik at både kvaliteten og kvantiteten er viktig i samværet.

Hva førte dere sammen, hvor var deres begynnelsepunkt, og hvor ble det av? Er det tid nok til å møtes? Hva gjør denne travelheten med dere og samværet deres?

Mange spørsmål kan utforskes og grunnes over. Ikke for å finne absolutte svar, men mer for å komme inn i en prosess, hvor det ene møtet mellom dere kan gi næring til det neste. Kan det tenkes at det er noe dere unngår i deres kontakt, når du forteller at dere er glad i hverandre, men...

Vi tror at lidenskapen, gløden er av det gode, men det er jo også besværlig, å la den andre oppta ens sinn, å beile, å forføre, å våge spranget. Ligger det usagte ting bak, kan dette holde igjen, eller vi holder igjen selv for å bevare harmonien, roen. Det kan være en hjelp å få en tredje person med for å kunne åpne for det overraskende, uventede og avslørende.

Gjennom brevet sees en varme, en dybde, og også en fortvilelse som vekker følelser hos leseren. Tanken blir: hva taler imot? Vil det være vanskelig for dere å skulle ta spranget inn i forholdet deres, dele ders indre tanker og følelser, og la dette resultere i handlinger? Tilsynelatende vil det ikke være helt enkelt, men nettopp det kan gi liv og utvikling. Dere som opplever så stor avstand, kan få mulighet til å møtes igjen. Hva dere så beslutter, vil skje på et nytt grunnlag.

Eva og Henrik

Skriv til Eva og Henrik

Skriv til Eva og Henrik om samliv. Still spørsmål om forholdet mellom enslige, mellom partnere, mellom foreldre og barn, mellom svigerforeldre og svigerbarn, ja om mange former for samliv.

Vi vil også gjerne ha kommentarer fra leserne til det som har stått i denne spalten. Alle innlegg trykkes anonymt.

Postadresse:
Samliv, Heljå, Stavanger Aftenblad,
postboks 229,
4001 Stavanger.
Telefaks:
51 50 19 42
E-post:
ludvig.lorentzen
@stavanger-
aftenblad.no